

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **T. M.**
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2016, č. j. KUZZL 17349/2016, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 7. 4. 2016, č. j. KUZZL-24516/2016,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Luhačovicích, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 2. 2. 2016, č. j. MULU 1907/2016, sp. zn. 12944/2015/262-Pe, kterým

správní orgán prvního stupně uložil žalobci dle ust. § 125f odst. 3 a ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) pokutu ve výši 2 000 Kč. Správní orgán prvního stupně rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla Volkswagen, RZ X, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci dne 5. 7. 2015 nejméně v době 11:10 – 11:23 hodin byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, když blíže neustanovený řidič žalobcem provozovaného vozidla VW, RZ X, nesplnil povinnosti řidiče k zaplacení parkovného na placeném parkovišti v Luhačovicích na ulici U Štávnice, před domem č. p. 237 (vila Bellevue), když nerespektoval dopravní značku IP 13c – parkoviště s parkovacím automatem. Řidič tak porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Tím žalobce jako provozovatel vozidla porušil povinnost provozovatele vozidla stanovenou v ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že správní orgán prvního stupně učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku odesláním výzvy podle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, na níž nebylo v zákonné lhůtě reagováno. Pro probíhající řízení o správním deliktu provozovatele vozidla je již uvádění jmen řidiče, eventuálně způsobu, jak řidiče zjistit, zcela bezpředmětné. Žalovaný uvedl, že výslech svědka, tedy údajného řidiče vozidla, by v řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla již nemohl nic přinést, neboť v této fázi řízení již nebyl možný návrat zpět k řízení o přestupku s konkrétním řidičem vozidla. Svědecká výpověď by také jen stěží mohla vyvrátit pořízenou fotodokumentaci, z níž je patrné, že ve vozidle není viditelně umístěn doklad o zaplacení parkovného. Žalovaný uzavřel, že správní orgán prvního stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a za tím účelem si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. K výši uložené pokuty v polovině zákonného rozpětí žalovaný uvedl, že výše sankce musí vždy být nepřímou úměrná míře sebereflexe pachatele. Pokud žalobce neprojevil snahu ani o minimální lidské odčinění svého skutku ve formě omluvy nebo vyjádření lítosti, nemůže sankce zůstat na minimu zákonného rozpětí. Dalším důvodem pro zvýšení pokuty bylo, že nedovoleným stáním vozidla došlo ke krácení veřejného rozpočtu a k porušení pravidel pro parkování v lázeňském městě, kde jakékoli jednání proti organizaci dopravy může narušovat smysl a účel rekreace a lázeňství.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.
4. Předně žalobce namítal, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když správní orgán zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Pokud žalobce na výzvu k úhradě určené částky nereagoval, správní orgán byl povinen pokračovat v šetření přestupku (např. vyzváním žalobce k podání vysvětlení). Pokud tak nepostupoval, jeho závěr o odložení věci z důvodu § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) byl předčasný. Žalobce má za to, že poučení o možnosti sdělit totožnost řidiče vozidla nemůže nahradit autoritativní stanovení povinnosti provozovateli vozidla sdělit totožnost řidiče.

5. Žalobce dále namítal, že správní orgán odmítl provést jím navržený důkaz, aniž by jeho neprovedení řádně odůvodnil. Během řízení žalobce uvedl totožnost řidiče vozidla a navrhl předvolání řidiče ke svědecké výpovědi. Nepovažuje přitom za rozhodující, že neuvedl žádné konkrétní důvody, proč měl být řidič vozidla předvolán ke svědecké výpovědi, zásadní je, že správní orgán byl povinen zjišťovat skutkový stav, a tedy měl navrženého svědka ke svědecké výpovědi předvolat. Žalobce zdůraznil, že jako provozovatel vozidla v řízení o správním deliktu nemůže sám tvrdit skutečnosti, které by vylučovaly existenci protiprávního stavu, neboť tyto skutečnosti jsou známy pouze řidiči vozidla. Žalobce má za to, že v důsledku nevypořádání se s navrženými důkazy nebyl zjištěn úplný skutkový stav. Podle jeho názoru bylo nezbytné, aby řidič k věci uvedl, proč neměl mít zakoupen parkovací lístek. Pokud správní orgán neprovedl důkazy, které žalobce navrhl, jde podle žalobce o podstatnou vadu řízení, pro kterou je nutné rozhodnutí zrušit. Přitom odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 37/2009-40, a ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 As 30/2007-58, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je přesvědčen, že měl právo na to, aby správní orgán zjistil skutkový průběh, což bylo možné učinit pouze prostřednictvím jeho přítomnosti na ústním jednání a zároveň výpovědí navrženého svědka.
6. Dále žalobce namítal, že správní orgán nijak neprokázal, že by řidič vozidla skutečně parkoval v působnosti dopravní značky IP 13c a musel mít zakoupen parkovací lístek. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, publikovaný pod č. 1856/2009 Sb. NSS). Součástí spisu jsou i fotografie z údajného místa spáchání, z těchto fotografií však není zřejmé, že by řidič vozidla parkoval v působnosti dopravní značky IP 13c. Na žádné z fotografií není vidět za čelní sklo vozidlo žalobce natolik zřetelně, aby bylo možné určit, že se za sklem nenachází parkovací lístek, žádná z fotografií tak nepotvrzuje protiprávní jednání řidiče. Ve spisu pak absentuje fotografie samotného dopravního značení. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015-43, dostupný na www.nssoud.cz, dle něhož nelze ke stanovení viny za správní delikt provozovatele vozidla užít fotografie, ze kterých není jednoznačně zřejmé přestupkové jednání řidiče. Ve spisu tedy podle názoru žalobce absentuje jakýkoli důkaz o protiprávním jednání řidiče.
7. Žalobce se neztotožnil s úvahami, které vedly správní orgán k uložení sankce ve výši 2 000 Kč. Správní orgán jako přítěžující okolnost hodnotil to, že žalobce nepoučil řidiče vozidla o tom, že má dodržovat pravidla silničního provozu a vždy si zakoupit parkovací lístek. Žalobce má za to, že takové tvrzení není ničím podložené a není podle něj možné, aby takovou skutečnost hodnotil jako přítěžující okolnost.
8. Závěrem žalobce namítal, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu obsahuje pravidlo vyžadující nespílitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče. Předmětné ustanovení je podle názoru žalobce v rozporu s jednou ze základních zásad soudního trestání a *per analogiam* i správního trestání, presumpcí nevinu, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s obsahem žaloby nesouhlasí, neboť rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a způsob vedení řízení byl zcela v mezích zákona. Uvedl, že správní orgán ve výzvě k zaplacení určené částky může vyzývat pouze k zaplacení určené částky a informovat provozovatele vozidla o tom, že pokud ve stanovené lhůtě určenou částku nezaplatí, má možnost správnímu orgánu sdělit v režimu podání vysvětlení osobu řidiče, jinak správní orgán bude pokračovat v šetření správního deliktu. Žalobce tuto výzvu a poučení zcela ignoroval, přičemž nebyl důvod tuto výzvu s poučením dublovat výzvou k podání vysvětlení stran osoby řidiče. Žalovanému není zřejmé, proč žalobce osobu řidiče neuvedl již ve chvíli podání odporu proti příkazu, protože v ten okamžik mu muselo být zřejmé, že správní orgán osobu řidiče nezjistil. Správní orgán neměl důvod provádět žádné další šetření, neboť neměl žádné indicie, koho se na osobu řidiče dále ptát. Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by nebyly vypořádány důkazní návrhy žalobce. Oba správní orgány neprovedení důkazu odůvodnily tak, že již nelze zahájit řízení o přestupku a je tedy zcela lhostejné, zda skutečně pan P. řídil či nikoliv. Stejně tak je podle žalovaného nepodstatné, z jakého důvodu si řidič nekoupil parkovací lístek, protože tato okolnost není mezi liberačními důvody správního deliktu podle ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Pokud se žalobce domáhal svého práva na to, aby správní orgán zjišťoval skutkový stav adekvátním způsobem, což bylo možné pouze za jeho přítomnosti a přítomnosti svědka na ústním jednání, není zřejmé, proč se žalobce ústního jednání neúčastnil, když jeho zmocněnec byl k jednání předvolán. Správní orgán neměl důvod, aby předvolával žalobce, protože po něm nemusel požadovat nic, co by musel vykonat osobně. Fotografie žalovaný považuje za dostatečně zřetelné. Žalobce navíc vyslovuje pouze obecné pochybnosti, že z dokazování nevyplývá, že by vozidlo stálo v působnosti značky IP 13c. Navíc v žalobě i v průběhu řízení tvrdil, že rozhodně vozidlo mělo zaplacený parkovací lístek, takže si je vědom, že vozidlo stálo v působnosti předmětné dopravní značky. Žalovanému ani není zřejmé, proč se žalobce vyjadřuje k výši sankce, k ústavnosti správního deliktu, když se snaží být jen obecnými frázemi zpochybnit, že vozidlo bez zaplaceného parkovného stálo v oblasti podléhající parkovacímu poplatku. Závěrem žalovaný uvedl, že mu nepřísluší vyjadřovat se k ústavní konformitě správního deliktu provozovatele vozidla, neboť rozpor s ústavními předpisy může vyslovit jen Ústavní soud. Žalovaný se domnívá, že každý provozovatel vozidla se může rozhodnout, komu své vozidlo svěří a při vědomí existence své objektivní odpovědnosti za dodržování pravidel silničního provozu si patřičným způsobem zajistit možnou úhradu pokut za protiprávní jednání, jehož se řidič vozidla dopustí.
10. S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

11. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
12. V prvé řadě se soud zabýval žalobní námitkou, že řízení o správním deliktu nemělo být zahájeno, neboť správní orgán prvního stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Tato námitka nebyla shledána důvodnou.

13. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 tohoto zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
14. Podle § 125f odst. 2 téhož zákona právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
15. Podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
16. Z citovaných ustanovení vyplývá subsidiární odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt vůči odpovědnosti řidiče za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, dostupný na www.nssoud.cz). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Ke zjištění pachatele přestupku je správní orgán povinen učinit nezbytné kroky, které spočívají zpravidla v zaslání výzvy provozovateli vozidla, aby označil skutečného řidiče vozidla v době spáchání přestupkového jednání.
17. Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.
18. Odstavec 5 daného ustanovení stanoví, že je-li určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, obecní úřad obce s rozšířenou působností věc odloží. V opačném případě obecní úřad s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1. Podle šestého odstavce, neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.
19. Namítal-li žalobce, že správní orgán měl poté, co žalobce nereagoval na výzvu k úhradě určené částky, pokračovat v šetření přestupku, a to např. výzvou k podání vysvětlení adresovanou žalobci, není tomu tak. Totožnou námitkou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, dostupném na www.nssoud.cz, který uvedl, že § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu, na nějž žalobce odkazuje, nelze vnímat izolovaně, nýbrž je třeba jej aplikovat s přihlédnutím k systematickému uspořádání

právní úpravy subsidiárního řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a jeho navázání na primární přestupkové řízení proti řidiči vozidla, byl-li zjištěn.

20. Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku uvedl, že „[z]ákonodárce prostřednictvím právní úpravy koncentrované v ustanoveních § 10 odst. 3 a 4 a § 125f až § 125h zákona o silničním provozu popisuje systém procesních kroků, které po zjištění spáchání konkrétně specifikovaných přestupků v první řadě (není-li totožnost řidiče již na počátku zřejmá) preferují uhrazení stanovené částky provozovatelem vozidla na základě výzvy, kterou mu správní orgán zašle a dává tím plně kooperujícím provozovatelům prostor „vykoupit“ dosud neustanoveného řidiče z přestupkové odpovědnosti, popř. vyhnout se úhradě nákladů správního řízení, popř. eventuálnímu zvýšení sankce v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (§ 125h odst. 1 a 7 zákona).

Současně zákonodárce dává v souvislosti s toutéž výzvou provozovateli vozidla možnost se vyhnout objektivní odpovědnosti alternativou k úhradě stanovené částky, a to označením (do této chvíle z hlediska správního orgánu neidentifikovaného) řidiče vozidla, jež je povinen znát. Stanoví-li totiž § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu provozovateli vozidla a osobě, které provozovatel svěří vozidlo, povinnost na výzvu policie, krajského úřadu nebo obecního úřadu obce s rozšířenou působností sdělit skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla podezřelého z porušení pravidel silničního provozu, logicky tím zákonodárce (byť implicitně) zakládá povinnost provozovatele a dalších osob tvořících řetěz až k řidiči, který vozidlo v souladu s jejich vůlí použil, údaje o totožnosti osob, jimž vůz bezprostředně svěřili, zjišťovat a znát.

Sdělí-li provozovatel vozidla správnímu orgánu údaj o identitě řidiče a ten je využitelný pro zahájení a následně i „odsouzení“ řidiče v přestupkovém řízení, řízení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nebude vůbec zahájeno. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, nicméně Nejvyšší správní soud upozornil na to, že by bylo „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“ (tuto argumentaci Nejvyšší správní soud zopakoval i v rozsudcích ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 36/2016-29, a v řadě dalších).

Zůstane-li však provozovatel vozidla nečinný a správní orgán řízení o správním deliktu zahájí, nelze tuto pasivitu již odstát a vrátit se zpět k přestupkovému řízení na základě později provozovatelem poskytnutých či jinak zjištěných informací o totožnosti řidiče (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu), ledaže provozovatel úspěšně prokáže naplnění liberačních důvodů stanovených v § 125f odst. 5 téhož zákona. Pouze v takové situaci odpadá

zákonem zakotvená negativní podmínka přestupkového řízení a je možné přestupkově stíhat řidiče, kterým je v takovém případě osoba, které vozidlo nesvěděl provozovatel zapsaný v registru vozidel.

Zákonem předpokládané procesní schéma je tedy (s jistým zjednodušením) založeno na této souslednosti: 1) přestupkové řízení proti od počátku známému řidiči; 2) včasné zaplacení určené částky na základě výzvy adresované provozovateli vozidla; 3) přestupkové řízení proti řidiči identifikovanému na základě informací od provozovatele vozidla; 4) řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

V tomto procesním rámci se tak zmínka o pokračování v šetření přestupku po neuhrazení ve výzvě určené částky ve větě druhé § 125b odst. 5 zákona o silničním provozu vztahuje k návaznosti mezi druhou a třetí variantou nastíněných procesních postupů, není-li však naplněn ani vstupní předpoklad třetí varianty v podobě identifikace řidiče sdělením provozovatele vozidla, je zcela v pořádku, přistoupí-li správní orgán bez dalšího k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.“

21. V daném případě se jednalo o stejnou situaci jako ve věci projednávané Nejvyšším správním soudem. Správní orgán prvního stupně zaslal žalobci (provozovateli vozidla) výzvu k zaplacení určené částky/výzvu ke sdělení totožnosti řidiče, avšak žalobce na tuto výzvu žádným způsobem nereagoval. Ze strany žalobce nebyl naplněn základní předpoklad v podobě identifikace řidiče a správní orgán tedy postupoval zcela správně, pokud bez dalšího přistoupil k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
22. Další žalobní námitka se týkala neprovedení důkazu navrhovaného žalobcem a s tím souvisejícího nesprávně zjištěného skutkového stavu. Žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně bezdůvodně neprovedl jím navržený důkaz (svědeckou výpověď řidiče). Namítal, že bylo nezbytné, aby řidič k věci uvedl, proč neměl mít zakoupen parkovací lístek. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.
23. Soud konstatuje, že správní orgán je v řízení o správním deliktu vázán povinností opatřit potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být uložena povinnost, a v neposlední řadě provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán není návrhy účastníků řízení vázán, neboť ve správním řízení se uplatňuje zásada vyšetřovací a podklady pro rozhodnutí opatřuje zásadně správní orgán. Musí se však se všemi návrhy v odůvodnění rozhodnutí vypořádat. Pokud se správní orgán rozhodne, že některé navržené důkazy neprovede, musí náležitě zdůvodnit, proč tak učinil, jinak by správní řízení mohlo být zatíženo procesní vadou tzv. opomenutých důkazů. Touto problematikou se již mnohokrát zabýval Ústavní soud, který konstatoval ve svých nálezech, že opomenuté důkazy zakládají nepřezkoumatelnost a zároveň protiústavnost vydaného rozhodnutí. K tomu krajský soud poukazuje na nález Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2005, sp. zn. I. ÚS 729/2000, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>.
24. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce v reakci na předvolání k ústnímu jednání zaslal správnímu orgánu prvního stupně vyjádření, v němž uvedl, že předmětného dne řídil jím provozované vozidlo pan D. P., nar. dne X, trvale bytem O. 41, P. 7 a navrhl, aby byl uvedený řidič předvolán ke svědecké výpovědi. Žalobce odmítl, že by pan P. na daném místě zaparkoval bez uhrazení parkovného. Správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí k návrhu žalobce na provedení důkazu svědeckou výpovědí uvedl, že žalobce měl možnost již dříve několikrát uvést a označit osobu řidiče, ale neučinil tak a učinil tak

až cestou svého zmocněnce pozdě, v době již zahájeného řízení o správním deliktu. Původní podezření z přestupku bylo správním orgánem odloženo v souladu se zákonem, a proto se správní orgán rozhodl, že v řízení o správním deliktu již nebude žádné svědky vyslýchat.

25. V odvolání žalobce namítal, že nesouhlasí s postupem správního orgánu, který nepředvolal ke svědecké výpovědi navrženého svědka, a uvedl, že navržený svědek by přispěl k spravedlivému vyřešení věci. Žalovaný v reakci na tuto námitku v napadeném rozhodnutí uvedl, že výslech svědka – údajného řidiče by v řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla již ničeho nemohl přinést, neboť v této fázi řízení již nebyl možný návrat zpět k řízení o přestupku s konkrétním řidičem vozidla. Svědecká výpověď by podle žalovaného stěží mohla vyvrátit pořízenou fotodokumentaci, z níž je patrné, že ve vozidle není viditelně umístěn doklad o zaplacení parkovného.
26. Soud má za to, že správní orgány v daném případě požadavkům na spravedlivý proces dostály.
27. Žalobce sice navrhl předvolání údajného řidiče ke svědecké výpovědi, po celou dobu řízení však neuvedl žádný konkrétní důvod, proč by měl být řidič vozidla vyslechnut, resp. k prokázání jakých skutečností by měl být tento důkazní prostředek proveden. Vzhledem k tomu, že po zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla již nebylo možné se vrátit zpět k přestupkovému řízení, otázka, která osoba řídila vozidlo, již nebyla v této fázi řízení důležitá. Přitom není zřejmé, co by jiného mohl výslech údajného řidiče přinést.
28. Neobstojí argumentace žalobce, že svědecká výpověď byla nezbytná, neboť řidič měl k věci uvést, proč neměl zakoupen parkovací lístek. Odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla je konstruována jako objektivní a žalobce se mohl zbavit odpovědnosti za správní delikt pouze prokázáním jednoho ze dvou liberačních důvodů podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, tj. prokázáním, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015-31, dostupný na www.nssoud.cz), případně mohl svou odpovědnost odvrátit poukazem na to, že nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu, tj. mohl např. poukázat na to, že vozidlo neparkovalo v místě, v němž to dopravní značení zakazovalo, nebo že není provozovatelem vozidla (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 27. 4. 2016, č. j. 52 A 100/2015-63, dostupný na www.nssoud.cz). Žalobce však naplnění žádného z těchto liberačních důvodů netvrdil.
29. Soud se ztotožnil s názorem správních orgánů, že provádět svědeckou výpověď údajného řidiče by bylo zcela nadbytečné, neboť tato výpověď by nemohla jakkoli přispět k objasnění správního deliktu. Ke zkoumání důvodů, proč údajný řidič neměl zakoupen parkovací lístek, byl dán prostor v řízení o přestupku s konkrétním řidičem vozidla, nikoli však až v řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla. Správní orgány proto nepochybily, pokud k provedení výslechu údajného řidiče vozidla z důvodu nadbytečnosti nepřistoupily. Přitom přesvědčivým způsobem vymezily úvahy, které k neprovedení výslechu řidiče vozidla vedly.

30. Pokud žalobce namítal, že zjistit skutkový stav bylo možné pouze prostřednictvím jeho přítomnosti na ústním jednání, není zřejmé, z jakého důvodu se nařízeného ústního jednání, ke kterému byl předvolán jeho zmocněnec, nezúčastnil.
31. Co se týče žalobní námitky, že nebylo prokázáno, že řidič vozidla parkoval v působnosti dopravní značky IP 13c, soud předně uvádí, že tato námitka se objevuje poprvé v podané žalobě. V průběhu správního řízení argumentoval tím, že „odmítá, že by pan P. na daném místě zaparkoval bez uhrazení parkovného“, byl si tedy vědom, že vozidlo parkovalo v působnosti předmětné dopravní značky a tuto skutečnost nijak nezpochybňoval. Pokud si žalobce námitku, že nebylo prokázáno, že místo, kde vozidlo parkovalo, podléhalo uvedenému dopravnímu značení, ponechal až pro řízení před soudem, soud takovou námitku považuje za přípustnou, avšak účelovou.
32. Žalobce svým zcela obecným tvrzením, že nebylo prokázáno, že řidič vozidla parkoval v působnosti předmětné dopravní značky, nemohl účinně zpochybnit věrohodnost a dostatečnost důkazů, které měly správní orgány k dispozici, když nenabídl jinou možnou variantu rozhodného skutkového děje. Žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě nepředestřel konkrétní a možnou alternativní verzi daného skutkového děje, například, že na daném místě (v Luhačovicích na ulici U Štávnice, u č. p. 237) nebyla dopravní značka IP 13c nikdy umístěna, popř. že předmětná značka byla odstraněna, utržena apod. I z tohoto důvodu považoval námitku za účelovou.
33. Správní orgány při posouzení správního deliktu provozovatele vozidla vycházely především z pořízené fotodokumentace, kterou soud na rozdíl od žalobce považuje za dostatečně zřetelnou (a z tohoto důvodu nebylo možné na věc aplikovat závěry Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015-43). Z fotografií stojícího vozidla zachyceného zepředu a zezadu je zřejmé, že se jedná o vozidlo provozované žalobcem, a že za čelním sklem vozidla na palubní desce se nenachází doklad o zaplacení parkovného, z fotografií je zřejmé i datum a čas jejich pořízení. Protiprávní jednání řidiče tedy bylo zachyceno zcela jednoznačně.
34. Za stěračem vozidla na fotografii je viditelný lístek (výzva umístěná strážníkem městské policie), kopie této výzvy pro nepřítomného řidiče, z níž vyplývá, že vozidlem provozovaným žalobcem došlo nezaplacením parkovacího poplatku ke spáchání přestupku, je rovněž součástí správního spisu. Jelikož v průběhu řízení nebyly vzneseny žádné námitky proti hlídce městské policie, které by byly sto zvrátit její nestrannost, není důvod, proč by ohledně okolnosti, zda místo, kde vozidlo žalobce parkovalo, podléhalo parkovacímu poplatku, nemohly správní orgány vycházet z informace od městské policie doložené fotografií s výzvou řidiči za stěračem vozidla. Není rozumný důvod předpokládat, že by strážníci umístili výzvu řidiči vozidla, které parkovalo mimo dosah dopravní značky IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem).
35. Uvedenou žalobní námitku o neprokázání „působnosti“ předmětné dopravní značky, tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
36. Bez ohledu na nedůvodnost námitky v nyní projednávané věci má soud za to, že pro účely jednoznačného prokázání přestupkového jednání by bylo jistě vhodnější, pokud by strážníci pořídili fotografie nejen parkujícího vozidla, ale i vlastní dopravní značky, k jejímuž porušení mělo dojít. Soud si je vědom toho, že dopravní značky regulující parkování se často vztahují na dlouhé úseky nebo na rozsáhlejší oblasti, což může znemožňovat zachytit jak značku, tak vozidlo, na jedné fotografii, nicméně pořídit

fotografie dopravního značení (se zachycením časového údaje, na základě kterého by bylo možné tyto fotografie přiřadit k fotografiím vozidla), zajisté možné je.

37. Pokud žalobce namítal nesouhlas s tím, že správní orgán jako přitěžující okolnost hodnotil, že žalobce nepoučil řidiče vozidla o tom, že má dodržovat pravidla silničního provozu, ani této námitce soud nepřisvědčil. Správní orgán prvního stupně sice v odůvodnění ukládané sankce uvedl, že při ukládání výše pokuty přihlédl ke společenské nebezpečnosti, což vyhodnotil z pohledu morálky jako přitěžující okolnost, žalovaný však tuto pasáž odůvodnění označil za nadbytečnou („*úvahy správního orgánu I. stupně o porušování morálky byly v rozhodnutí již nadbytečné*“). K uložené pokutě žalovaný uvedl, že výše sankce musí vždy být nepřímo úměrná míře sebereflexe pachatele. Pokud žalobce v daném případě neprojevil snahu o minimální lidské odčinění svého skutku ve formě omluvy či vyjádření lítosti, pak sankce zásadně nemůže zůstat na minimu zákonného rozpětí. Dalším důvodem pro zvýšení pokuty v daném případě bylo, že nedovoleným stáním vozidla došlo ke krácení veřejného rozpočtu a k porušení pravidel parkování v lázeňském městě, kde jakékoli jednání proti organizaci dopravy může narušovat právě smysl a účel rekreace a lázeňství. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí o odvolání tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek, považuje soud takovéto odůvodnění výše uložené pokuty za zcela dostatečné. Žalovaný jasně a přezkoumatelně uvedl, z jakých důvodů nebylo možné uložit pokutu na spodní části zákonného rozpětí (1 500 Kč – 2 500 Kč) a vypořádal se i s ne zcela vhodnou formulací správního orgánu prvního stupně, který jako přitěžující okolnost označil společenskou nebezpečnost správního deliktu.
38. Soud konečně nepřisvědčil ani námitce, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, resp. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není ústavně konformní. Otázkou protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu právě s ohledem na objektivní odpovědnost provozovatele vozidla se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, dostupném na www.nssoud.cz, na který zdejší soud ve stručnosti odkazuje. Především však Krajský soud v Brně odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, jímž plénium Ústavního soudu zamítlo návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění zákona č. 297/2011 Sb., a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. června 2017. Ústavní soud tedy předmětnou právní úpravu shledal ústavně konformní.

V. Závěr a náklady řízení

39. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
40. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. června 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu